

El llarg viatge

TOTES les estacions d'arreu del món, suposo que s'assemblen. Més o menys brutes, amb trens més o no tan ràpids, tenen el mateix caire ja que tenen el mateix esperit.

També la gent sembla tallada pel mateix patró: el viatger atrafegat que no té prous braços per les maletes i carteres que porta, els excursionistes, o la senyora amb abric de pells que passeja un pequinès. Parlin anglès, suec o català se'ls troba arreu.

Amb tot, a Barcelona, a l'estació de França, hi ha un altre personatge: l'home, qui amb la maleta en una mà i el sac esportiu penjat a l'espatlla se'n va cap els països del nord, buscant un treball estable, i sous més elevats dels que troba a casa seva.

A la maleta, a més dels estris personals, hi porta un parell de botelles de conyac, que pensa passar d'estranguis a la duana per vendre a Suïssa, Alemanya o Bèlgica, «on en paguen molts quartos».

En el sac esportiu hi porta el menjar pels dos dies i pico de viatge que li falten fins arribar al punt de destí. Abans d'arribar a Granollers ja treu el pollastre de la marranxa, el «salsichón» i el vi negre. Si el tens com a company de viatge, cal fer un esforç heroic per refusar amb suficient fermesa els generosos convits, i no sortir del vagó havent testat, com a mínim «este estupendo vinillo del país».

Les converses tampoc no varien gaire. N'hi ha que fant el primer viatge, i parlen amb il·lusió de la nova vida i el futur treball.

D'altres, els qui tornen d'unes vacances que s'han gastat massa de pressa, tenen la nostàlgia molt més latent. Fa temps que treballen en un país estrany, a les ordres d'uns senyors, que, encara que els necessiten, —ja que sense ells no podrien mantenir el ritme de superdesenvolupament que porten—, no els acaben d'admetre com a iguals dintre la seva comunitat.

La seva parla és ben xocant. Han adquirit una nova llengua. Barreja de castellà-andalus amb italià-sicilià i grec. Alternant-hi unes poques paraules d'alemany o francès.

A Alemanya Occidental hi treballen més d'un milió d'estrangers; a França milió i mig. A Suïssa un de cada tres obrers sense especialitzar és estranger.

La major part d'aquests treballadors provenent del Sud d'Europa: